

Sylvain [Kortverhaal 4 door Bart Gruyters]

Het was zo'n dag waarop alles fout loopt en niemand hem nog graag bleek te zien. Milo's leerkracht van het zevende uur had een opmerking gemaakt waardoor hij zich de risee van de klas voelde. Ook de meisjes, van wie hij al niet veel aandacht kreeg, hadden hartelijk mee gelachen. Milo was nochtans een goeie leerling, maar vandaag lukte werkelijk niets.

Bijna thuisgekomen beslist hij het lege huis links te laten liggen en richt hij zijn fietsstuur naar het oudere gedeelte van de wijk. Daarachter waar die hoge bomen staan, rijdt hij de oprit op van z'n grootouders' huis en zonder dralen glipt hij langs de achterdeur naar binnen. Pa zit in z'n werkkamer gebogen over wat oude papieren en kijkt meteen op wanneer hij z'n kleinzoon ziet binnen drementelen. Meestal begroet hij de jongens met een wat patserige maar goed bedoelde verwelkoming in het genre van 'ha de prullemannen' of 'ons jeannetten'. Vandaag zet de oude man enkel z'n leesbrilletje af en begroet hij Milo wat vragend : 'Awel ?' Milo antwoordt kort met een okay en glipt de achterkeuken in waar z'n oma meestal wat vers gebakken cake klaar heeft staan. Het gaat niet over met dat stukje cake en Milo keert terug naar de werkkamer van z'n grootvader, die hem, zo lijkt het, zit op te wachten. Milo kijkt hem aan en zegt : 'Vertel nog eens over vroeger.' Dat is lang geleden denkt Pa, maar hij weet onmiddellijk waarover hij z'n kleinzoon iets gaat opdissen. Te midden van de oude paperassen heeft hij nog een onbestelde brief met gelukwensen van Koning Filip gevonden en dit maakte oude herinneringen los. En misschien wel een leuk verhaal voor de jongen.

'Ik ga je vertellen over een oudere kameraad van lang geleden. Een echt gezellige man, die altijd voor iedereen klaar stond en waar niemand de deur passeerde zonder binnen gevraagd te worden. Sylvain heette hij en ik herinner me nog dat we hem en zijn echtgenote vierden met hun gouden bruiloft. Dat is wanneer mensen vijftig jaar met elkaar getrouwd zijn. Zoals dat toen ging hadden zij elkaar leren kennen in een dansgelegenheid en zijn zij na enkele jaren getrouwd. In die tijd werd het kerkelijk huwelijk nog beschouwd als het enige dat van tel was. Zo trouwden zij op een donderdag in het gemeentehuis en 's zaterdags in vol ornaat voor mijnheer pastoor. Sylvain zijn echtgenote was kapster en na de burgerlijke trouw op die donderdag ging zij gewoon terug aan het werk. Sylvain stak daar nogal eens graag de draak mee door te zeggen dat hij getrouwd was tussen twee kappersklanten door.

Sylvain zelf had nog gewerkt voor de Post en dat was in die tijd een heel speciaal beroep. De mensen schreven toen nog brieven met de hand of met een typemachine. Ken je dat ?' Milo knikt instemmend nu hij zo'n toestel nog op de zolder van zijn oom heeft zien staan die hem de ganse uitleg gaf. 'Welnu, Sylvain werkte bij de Post en hij is daar begonnen als brievensorteerder in het grote sorteercentrum in Brussel, Brussel X heette dat toen. De brieven werden daar nog allemaal met de hand gesorteerd. En zodra dat werk gedaan was gingen die postbodes naar de kantine want van al dat papier krijg je niet alleen droge handen maar ook een droge keel.

Daarna kwam Sylvain dichterbij huis werken en ging hij aan de slag als postbode in Alken, waar je ook vandaag nog die brouwerij hebt staan waar ze de pintjes bier brouwen. Er bestond in die tijd nog geen post via het internet en alle brieven, rekeningen en ook handelsreclame die de brouwerij verstuurde, werden dus verzonden via het postkantoor waar Sylvain werkte. Dat waren vaak vele karren en postzakken vol. Sylvain en zijn collega's - dat was toen zo - dronken al eens graag een pint bier. 's Morgens begonnen die postbodes al erg vroeg te werken want de kranten en de brieven moesten in de voormiddag al bedeed zijn en dat gebeurde steeds met de fiets.' Milo trekt grote ogen want hij kent de postdiensten enkel van hun kleine bestelwagens waarmee ze overal pakjes gaan afleveren, maar hij onderbreekt niet en luistert.

'En 's middags', zo gaat pa verder, 'gingen die postbodes naar het café of naar de kantine : een pintje drinken. Op de brouwerij wisten ze dat en Sylvain vertelde me dat de brouwerij erg goed was voor haar postmannen. Iedere week kwam daar in Alken de brouwer langs en werd het leeggoed bijgevuld. Een beetje Colibri (dat was een limonade die wij wel erg lekker vonden), wat Spa (maar dat heette toen nog Chevron) en vooral veel pintjes. Pa begint nu wat ondeugend te kijken en voegt eraan toe : en Sylvain verzekerde mij dat ze daar al die tijd dat hij in Alken werkte, nooit een factuur van de brouwerij te zien gekregen hebben. Dat ging toen zo : de postmannen werkten hard en goed voor de brouwerij en de brouwer zorgde voor hen.'

'Maar' hipt Milo 'dat mag toch niet ! Is dat dan geen omkoping ? En hadden die mannen daar dan de tijd voor ? Moesten die niet altijd werken ?' Pa lacht een beetje gemelijk en gooit nog wat olie op het vuur. 'Sylvain vertelde me dat ze in de kantine van dat grote postsorteercentrum in Brussel

iedere week drieënvijftig vaten bier leverden.’ Hij voegt er snel aan toe : ‘Die werden wel betaald hoor. Als je dan bedenkt dat, in mijn jonge jaren in Leuven, in het best draaiende studentencafé , 40 vaten bier per week werden gedronken, dan weet je het wel.’ Milo kijkt ineens alsof hij niets meer weet. Binnen twee jaar zal hij naar de universiteit gaan en hij begrijpt dat er daar om de zes weken examens zijn, tussentijds scripties dienen gemaakt te worden en dit gedurende vijf jaar lang. En als hij die test doorstaan heeft, heeft hij een universitair diploma en zal hij heel gelukkig zijn. Maar heeft zijn grootvader hier dan ook aan meegedaan ?

Milo wil hem opnieuw vragen of dat dan allemaal wel mocht en waar die studenten en postmannen de tijd vonden om nog in het café te zitten maar beslist toch om zonder meer verder te luisteren. ‘En vanaf ’s middags begonnen die mannen dan pinten te drinken tot een stuk in de namiddag. Toen Sylvain dan later benoemd werd als controleur in Kermt, hier vlakbij, dan ging hij ’s namiddags met de postmannen naar café De Posthoorn.’ Pa begint opnieuw te glimlachen en proest het bijna uit : ‘Zijn echtgenote vond dat maar niks dat café, want daar zat een levende aap in de keuken, die stonk en gaf af en toe een lelijke schreeuw. Het moet daar niet altijd even proper geweest zijn, maar de Sylvain beschouwde dat als teambuilding met zijn collega’s.’ Milo kijkt zijn grootvader ongelovig aan en Pa gaat onverstoord verder. ‘Ik herinner mij dat nog goed : een groot raam waarop een posthoorn geschilderd stond en waar je vanaf ’s middags een hele rij postfietsen tegenaan zag liggen. Wij lachten daar toen mee doch waren tegelijk wat jaloers op die postbodes. Maar het was zeker zo dat die mannen hun werk wel gedaan kregen. En Sylvain is, zo lang hij ging werken, nooit een dag ziek geweest. Ik kan je nog tonen waar dat de Posthoorn was. Nu staat daar een appartementsblok.’

Intussen is Milo’s jongere broertje Tim tezamen met de oma binnengekomen en hij komt Pa dag zeggen. Hij bekijkt het papier dat Pa in handen heeft en grote ogen trekkend fluistert hij bewonderend : ‘Een brief van de Koning !’ Pa lacht vertederd en voelt zijn moment de gloire komen wanneer hij zijn verhaal aandikt : ‘Da’s zeker ventje, Koning Filip en daarvoor ook zijn vader Koning Albert en zijn oom Boudewijn schreven aan alle mensen die een huwelijksjubileum vierden, een persoonlijke brief. Als Koning moet je weten wat er leeft bij je volk.’ De kleine Tim is één en al bewondering voor deze brief van het Paleis, doch Milo eist opnieuw de aandacht op : ‘Zeg Pa, wat je daar allemaal vertelt dat kan toch niet ? Mensen die op hun werk tonnenvrachten bier drinken en toch hun job kunnen behouden, studenten die spijs hun vele examens en werkjes nog de tijd vinden om naar het café te gaan, een café met een beschermde diersoort achter het buffet, een brouwerij die nooit een factuur stuurt... Zo kan de wereld toch niet blijven draaien en bovendien zijn daar heel wat verboden prakrijken bij ! Ik denk dat je dat allemaal fantaseert.’

De grootvader mijmert even, kijkt dan liefdevol zijn kleinzonen aan en antwoordt : ‘En toch jongen was het zo, werkte dat goed en werd er veel gelachen en plezier gemaakt.’